

سوره نازعات

شماره: ۷۹

جزء: ۳۰

محل نزول: مکه

ترتیب نزول: ۸۱

تعداد آیه: ۴۶

ahlolbait.com

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

به نام خدا که رحمتش بی اندازه است و مهربانی اش

همیشگی.

وَالنَّازِعَاتِ غَرْقًا

سوگند به فرشتگانی که [روح بدکاران را به شدت از

بدن هایشان] بر می کنند، (۱)

وَالنَّاشِطَاتِ نَشْطًا

و سوگند به فرشتگانی که [روح نیکوکاران را به نرمی و

ملایمت از بدن هایشان] بیرون می آورند؛ (۲)

وَالسَّابِحَاتِ سَبْحًا

و سوگند به فرشتگانی که [برای اجرای فرمان های حق] به

سرعت نازل می شوند، (۳)

فَالسَّابِقَاتِ سَبَقًا

و سوگند به فرشتگانی که [در ایمان، عبادت، پرستش و اطاعت]

بر یکدیگر [به صورتی ویژه] سبقت می گیرند، (۴)

فَالْمُدَبِّرَاتِ أَمْرًا

و سوگند به فرشتگانی که [به اذن خدا امور آفرینش را]

تدبیر می کنند؛ (۵)

يَوْمَ تَرْجُفُ الرَّاجِفَةُ

[که همه برای رسیدن به پاداش و کیفر برانگیخته می شوند

در] روزی که لرزاننده همه چیز را به شدت بلرزاند؛ (۶)

تَتَّبِعُهَا الرَّادِفَةُ

در حالی که لرزاننده دیگری از پی آن در آید. (۷)

قُلُوبٌ يَوْمَئِذٍ وَاجِفَةٌ

دل هایی در آن روز مضطرب و هراسان اند (۸)

أَبْصَارُهَا خَاشِعَةٌ

دیدگانیشان [از ترس و هول قیامت] فرو افتاده است. (۹)

يَقُولُونَ إِنَّا لَمَرْدُودُونَ فِي الْحَافِرَةِ

می گویند: آیا ما [پس از مرگ] به همان حالت اول [که در

دنیا بودیم] باز گردانده می شویم؟ (۱۰)

أَإِذَا كُنَّا عِظَامًا نَّخِرَةً

[شگفتا!] آیا زمانی که ما استخوان های پوسیده و ریز ریز

شدیم [باز می گردیم؟!] (۱۱)

قَالُوا تِلْكَ إِذًا كَرَّةٌ خَاسِرَةٌ

[و] گویند: [اگر قیامتی در کار باشد] بازگشت به حیات

دوباره در آن زمان بازگشتی زیانبار است. (۱۲)

فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ

جز این نیست آن بازگشت فقط با یک بانگ

عظیم است [و بس] (۱۳)

فَإِذَا هُمْ بِالسَّاهِرَةِ

که ناگاه همه بر یک زمین صاف و هموار

حاضر شوند. (۱۴)

هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَىٰ

آیا سرگذشت موسی به تو رسیده است؟ (۱۵)

إِذْ نَادَاهُ رَبُّهُ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى

هنگامی که پروردگارش او را در وادی مقدس

طوی ندا داد (۱۶)

اَذْهَبْ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ

که به سوی فرعون برو؛ زیرا که طغیان کرده است. (۱۷)

فَقُلْ هَلْ لَكَ إِلَىٰ أَنْ تَزَكَّىٰ

پس به او بگو: می خواهی [از آلودگی شرک و طغیان]

پاک و پاکیزه شوی؟ (۱۸)

وَأَهْدِيكَ إِلَىٰ رَبِّكَ فَتَخْشَىٰ

من تو را به سوی پروردگارت راهنمایی می‌کنم تا از او

بترسی [و از طغیان دست برداری.] (۱۹)

فَأَرَاهُ الْآيَةَ الْكُبْرَىٰ

پس آن معجزه بزرگ تر را به او نشان داد. (۲۰)

فَكذَّبَ وَعَصَىٰ

ولی [او آن را] تکذیب کرد و سرپیچی نمود. (۲۱)

ثُمَّ أَدْبَرَ يَسْعَىٰ

سپس [به حق] پشت کرد [و برای نابودی موسی]

به تلاش برخاست! (۲۲)

فَحْشَرَفَنَادَى

پس [قومش را] گرد آورد، و ندا داد (۲۳)

فَقَالَ أَنَا رَبُّكُمُ الْأَعْلَىٰ

و گفت: من پروردگار بزرگ تر شما هستم. (۲۴)

فَأَخَذَهُ اللَّهُ نَكَالَ الْآخِرَةِ وَالْأُولَىٰ

پس خدا ہم [به کیفر این ادعای نابجا] او را به عذاب

آخرت و دنیا دچار ساخت. (۲۵)

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةً لِمَنْ يَخْشَى

بی تردید در این سرگذشت برای کسی که [از عذاب خدا]

بترسد عبرتی است. (۲۶)

أَأَنْتُمْ أَشَدُّ خَلْقًا أَمْ السَّمَاءُ جَبَّاهَا

آیا آفریدن شما [پس از مرگ] دشوارتر است یا آسمان

که او آن را بنا کرد؟ (۲۷)

رَفَعَ سَمَكَهَا فَسَوَّاهَا

سقفش را برافراشت، پس آن را درست و نیکو قرار داد، (۲۸)

وَأَغْطِسَ لَيْلَهَا وَأَخْرَجَ ضُحَاهَا

و شبش را تاریکو روزش را روشن ساخت، (۲۹)

وَالْأَرْضَ بَعْدَ ذَلِكَ دَحَاهَا

و زمین را پس از آن گسترانید، (۳۰)

أَخْرَجَ مِنْهَا مَاءَهَا وَمَرْعَاهَا

و از آن آب و چراگاهش را بیرون آورد، (۳۱)

وَالْجِبَالِ أَرْسَاهَا

و کوه ها را محکم و استوار نمود (۳۲)

مَتَاعًا لَكُمْ وَلِأَنْعَامِكُمْ

تا مایه بهره‌وری شما و دام‌هایتان باشد. (۳۳)

فَإِذَا جَاءَتِ الطَّامَّةُ الْكُبْرَىٰ

پس زمانی که آن حادثه بزرگ تر

[و غیر قابل دفع] در رسد، (۳۴)

يَوْمَ يَتَذَكَّرُ الْإِنْسَانُ مَا سَعَىٰ

در آن روز انسان آنچه تلاش و کوشش

کرده به یاد آورد (۳۵)

وَبُرِّزَتِ الْجَحِيمُ لِمَنْ يَرَىٰ

و دوزخ را برای هر بیننده ای آشکار سازند، (۳۶)

فَأَمَّا مَنْ طَغَىٰ

و اما کسی که طغیان و سرکشی کرده (۳۷)

وَأَثَرُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا

و زندگی دنیا را [بر زندگی ابد و جاوید آخرت]

ترجیح داده، (۳۸)

فَإِنَّ الْجَحِيمَ هِيَ الْمَأْوَىٰ

پس بی تردید جایگاهش دوزخ است؛ (۳۹)

وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَىٰ

و اما کسی که از مقام و منزلت پروردگارش ترسیده و نفس

را از هوا و هوس بازداشته است؛ (۴۰)

فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَىٰ

پس بی تردید جایگاهش بهشت است. (۴۱)

يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسَاهَا

همواره از تو درباره قیامت می پرسند که در چه

زمانی واقع می شود؟ (۴۲)

فِيمَ أَنْتَ مِنْ ذِكْرَاهَا

تو از بسیار یاد کردنش [و سخن گفتن درباره آن]

چه به دست می آوری؟ (۴۳)

إِلَىٰ رَبِّكَ مُنْتَهَاهَا

نهایتش به سوی پروردگار توست [کیفیت برپا شدن و زمان
وقوع و اوصافش را کسی جز خدا نمی داند.] (۴۴)

إِنَّمَا أَنْتَ مُنذِرٌ مَّنْ يَخْشَاهَا

وظیفه تو فقط بیم دادن کسانی است که همواره

از آن می ترسند. (۴۵)

كَأَنَّهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَهَا لَمْ يَلْبُتُوا إِلَّا عَشِيَّةً أَوْ ضُحَاهَا

گویی آنان روزی که قیامت را می بینند چنین می پندارند که در

برزخ جز شامگاهی یا صبح گاه آن درنگ نکرده اند! (۴۶)